

DETEKTIV KJELSSON

Symboly ve Vindeby

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Symboly ve Vindeby

DANIEL JANUŠ

Splendidum družstvo ● Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

DETEKTIV KJELSSON

Symboly ve Vindeby

Autor: Daniel Janů

Cover © Hynek Gazsi

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Cesky

978-80-88394-12-9 EPUB

978-80-88394-13-6 MOBI

978-80-88394-14-3 PDF

Obsah

1. Svenborg, kriminální oddělení, 12:34, 19. února 2018
2. Vindeby, 08:01, 20. února 2018
3. Vindeby, budova Policie, 16:04
4. Vindeby, 09:04, 21. února 2018
5. Na neznámém místě
6. Vindeby, policejní oddělení, 17:35
7. Vindeby, márnice, 08:54, 22. února 2018
8. Vindeby, policejní oddělení, 08:44, 23. února 2018
9. Vindeby, Syrenvej 14, 11:44, 24. února 2018
10. Vindeby, Syrenvej 14, 10:44, 25. února 2018
11. Vindeby, policejní oddělení, 09:12, 26. února 2018
12. Vindeby, Kystvej 5, 13:12, 26. února 2018
13. Vindeby, Antikvariát, 15:22, 26. února 2018
14. Vindeby, policejní stanice, 09:07, 27. února 2018
15. Vindeby, 09:07, 28. února 2018
16. Vindeby, policejní stanice, výslechová místnost, 14:20
17. Svenborg, vojenská základna URO, 18:45
18. Vindeby, policejní stanice, 09:04, 1. března 2018
19. Vindeby, Bratenvej, 12:19, 1. března 2018
20. Vindeby, policejní oddělení, 15:20, 1. března 2018

1. Svenborg, kriminální oddělení, 12:34, 19. února 2018

Kapitán Kjelsson byl povolán do Svenborgu.

„Vítám vás, detektive,“ pronesl muž v tmavě modré policejní uniformě.

Byl to velitel zdejší policie major Lunberg.

„Dobrý den, veliteli,“ pozdravil Kjelsson a podal mu ruku.

„Sedněte si, prosím!“ ukázal na volnou židli.

Sedli si k operačnímu stolu, soudě podle dokumentů, poznámek a fotek, které na něm ležely.

„Četl jste fax?“ zeptal se.

„Ano.“

„Co si o tom myslíte?“

„Za prvé by mě zajímalo, proč jste to poslal mě?“

„Volali mi z ministerstva, že nám sem někoho pošlou.“

„Nemáte dost lidí?“

„Náměstek...“

„...stačí, už je mi to jasný. Za chyby se hold platí,“ vstoupil mu do toho Kjelsson a přešel si rukou obličej.

„Za chyby?“ udivil se Lunberg jako by o ničem nevěděl.

„Nečetl jste moji složku?“

„Popravdě ne.“

„Aha.“

„Víte, kapitáne, já si s lidmi raději pohovořím z očí do očí.

Poslechnu si jejich příběh a pak si to spojím s tím, co vím od jiných.

Pravda bude vždycky někde mezi. Hlavně mě však zajímají výsledky a ty vy máte.“

„Co když je to pravda?“

„Myslíte, to proč jste tady?“

„Jo.“

„Oukej, tak mi řekněte, jakou jste udělal chybu?“

„Vyšetřoval jsem ve Vejle podivné případy, které byly na hranici uvěřitelnosti. Ztratil jsem parťáka a skvělého policistu. Zakoukal se do jedné doktorky, která pak zmizela. Pozadí celého případu sahalo až do Kodaně a Odense. O podivných doktorech, kteří se snažili otevřít nějaké mimosmyslové brány do minulých životů. K tomu chtěli použít jakési terminály a pak dokonce frekvenční vlnu...“

Kjelsson se na okamžik zastavil. *Co mu to tady vyprávím, stejně mi neuvěří,* pomyslel si.

„Povídejte, zní to zajímavě!“ pobídl mě Lunberg.

„Celý případ byl opravdu záhadný a to propojení všech těch našich podezřelých bylo až neuvěřitelné. Znali se, neznali se, poznali se. Někakým způsobem jsme to uzavřeli a mě si pozvali do Kodaně na kobereček. Když jsem jim to tam všechno odvyprávěl, řekli, že si mám dát měsíc volno...“

„...suspendovali vás?!“

„Odstavili mě. Vyměnili vedení ve Vejle a mě přesunuli někam na imigrační.“

„Uzavřeno.“

„Ne tak docela. Dostal jsem tip, který jsem musel prověřit. Žena byla v psychiatrické léčebně a byla nevlastní sestra nezvěstné. Jmenovala se Cora Assander. Dostal jsem se k ní a zřejmě jsem na ni příliš tlačil. Žena údajně spáchala sebevraždu. Z Kodaně přišel rozkaz na mé suspendování. Dva měsíce jsem byl mimo. Pak mě zavolali na vnitřní a vrátili mi odznak.“

„Docela si s vámi hráli,“ špitl Lunberg.

„Kdyby se neprokázalo, že to byla vražda, asi bych tu s vámi nesešel.“

„Takže jí někdo zabil?!“

„Ano,“ kývl detektiv. „A pokusil se to naaranžovat jako sebevraždu.“

„A že jsem tak zvědavý, co ta nezvěstná?“

„Je mrtvá.“

„Hm,“ major se podrbl na bradě.

Poté zvedl telefon a nechal přinést dvě kávy.

* * *

Sympatická hnědovláska přinesla ták se dvěma šálky s kávou.

„Určitě se dáte, kapitáne,“ pobídl mě.

„Díky.“

„Vraťme se k našemu případu,“ ozval se Lunberg a přistrčil před něho dva spisy, které už ležely na stole.

„Nepoužíváte nástěnku?“

„Ne. Stůl mi připadá praktičtější,“ odvětil.

„Pravdou je, že každému vyhovuje něco jiného,“ dodal Kjelsson a otevřel první spis. Číslo 14.

*

Enia Holstrom.

Věk 30 let.

Příčina smrti: Uškrcení.

Žádné zjevné známky zápasu.

*Stisk byl velmi silný a rozdrtil dva krční obratle. Pohmožděnin
jsou však nepatrné.*

*

„A druhý spis patří té druhé mrtvé?“ zeptal se vzápětí.

„Ano,“ kývl Lunberg a přisunul k němu šálek s kávou.

Kjelsson zavřel spis číslo 14 a otevřel spis číslo 15.

*

Elsa Karlsson.

Věk 31 let.

Příčina smrti: Uškrcení.

Žádné zjevné známky zápasu.

*Stisk byl velmi silný a rozdrtil dva krční obratle. Pohmožděnin
jsou však nepatrné.*

*

Jakmile letmo přečetl i tento spis, zavřel jej a podíval se na majora.

„Případy jsou totožné. Myslím, že to udělal jeden a ten samý člověk, jestli je patolog opravdu precizní a nic nepřehlédl,“ ozval se Kjellsson a pozvedl obočí. „Jak vám mohly zmizet dvě mrtvoly z márnice?!“

„Také jsem z toho byl v šoku. Vindeby je klidné město. Sám vidíte...“ ukázal na spisy. „...jsou to dvě vraždy po pěti letech.“

„Co se stalo před pěti roky?“

„Ehm, myslím, že chlap zastřelil svou ženu, ale detaily bych vám musel...chcete ten spis?“

„Ne, jenom jsem se zeptal, jestli není možná souvislost.“

„Není. Jsou to první vraždy uškrcením.“

„Za celou dobu?!“

Lunberg pokynul hlavou a nabídl detektivovi cukr, i když si všiml, že nesladil.

„Děkuji, nesladím.“

* * *

Po dvou minutách se vrátili k rozhovoru.

„Chtěl bych mluvit s patologem,“ promluvil Kjelsson a zaťukal na jeden ze spisů.

„Proč?“

„Píše se tam: *Stisk byl velmi silný a rozdrtil dva krční obratle. Pohmožděniny jsou však nepatrné.* Je nemožné, aby někdo někoho uškrtil, aniž by tam nezůstaly pohmožděniny,“ odvětil.

„Je to divné, souhlasím. Doktor Brotter je zdejším patologem už patnáct let, nepochybuji o jeho kvalitách.“

Major se ho snažil zastávat.

„Nemusíte ho chránit, jenom se ho zeptám. Mrtvoly tu stejně už nemáte,“ poznamenal.

Lunberg hned pochopil, že to byla ironie.

„Zajímavé je, že až tyhle mrtvoly nám zmizely,“ snažil se to zachránit, ale moc mu to nešlo.

Faktem však zůstávalo, že zmizely právě jen tyto dvě mrtvoly z márnice.

* * *

Jakmile dopil Kjelsson kávu, položil prázdný šálek zpátky na ták.

„Zřejmě se tu zdržím,“ šeptl.

„Budete bydlet v hotelu Cythia ve Vindeby,“ pronesl Lunberg.

„Počítám, že mi přidělíte jednoho od vás.“

„Jistě, seržant Nyström,“ odvětil bleskově. „Až tady skončíme, odveze vás do hotelu.“

„Díky.“

„Nemusíte se každý den hlásit na oddělení ve Svenborgu. Seržant Nyström vás vyzvedne a odveze kamkoliv budete potřebovat.“

„Bude to takový můj osobní řidič,“ pousmál se kapitán.

„Dejme tomu,“ pokynul hlavou.

„Kde najdu toho Nyströma?“

„Moment zavolám ho,“ Lunberg se zvedl a použil telefon na stole. Zavolal.

„Nyströme, přijďte ke mně!“

„Hned jsem tam,“ ozvalo se na druhé straně telefonu.

Major Lunberg vrátil telefon na místo a otočil se za sebe. Natáhl se na vedlejší pult. Vzal do ruky modrý telefon a podal mi ho.

„Ten je váš, abychom byli ve spojení.“

„Díky, pokynul Kjelsson hlavou a strčil ho do kapsy.

Během chvilky se objevil v místnosti seržant Nyström.

„Majore!“ ozval se.

„To je detektiv Kjelsson,“ představil ho Lunderg.

„Těší mě. Nyström,“ podal mu ruku.

Ruce se setkaly v okamžiku, když se mu Kjelsson podíval do očí.

Každé oko jinak barevné?

„Takže hotel Cythia?“ pronesl Nyström.

„Ano,“ kývl Lunberg.

„Můžeme?“ zeptal jsem se.

„Jo, jo,“ pousmál se Nyström.

Detektiv se rozloučil s majorem a odešel k výtahu. Seržant ho dohonil a zmáčkl minusové tlačítko.

„Jedeme do suterénu,“ poznamenal.

„Jasný.“

„Přijel jste taxíkem?“

„Jo.“

„Zítرا ráno vás zase vyzvednu.“

„Dobře.“

Nyström se už dál neptal. Promluvil, až když projížděli kolem stánku s jídlem.

„Stavím se tamhle,“ vyhrkl a ukázal na stánek s nápisem Minutters Buffet.

„Vezmu si také něco,“ zareagoval Kjellsson.

Seržant kývl a zastavil auto hned u stánku. Vystoupili a každý si koupili nezdravou rychlovku.

Jedno pivo v plechu pro mě, pomyslel si detektiv a strčil ho do kapsy.

„Najím se až v hotelu,“ pronesl cizinec, když viděl, jak jídlo Nyström strčil do pusy, sotva se posadil.

„Okej,“ řekl s plnou pusou.

„Počkám, dojezte si to.“

„Zvládám víc věcí najednou, kapitáne,“ řekl a pousmál se.

Motor stále běžel, takže stačilo jen zařadit, odbrzdit a sešlápnout plyn. Během několika vteřin se vrátili na hlavní.

* * *

Než dorazili k hotelu Cythia, měl dojedeno.

„V kolik mě zítra ráno vyzvednete?“ zeptal se Kjelsson.

„Jak budete chtít. V osm? V devět?“

„Vy bydlíte ve Vindeby?“

„Jistě,“ odvětil.

„Dobře, v osm, tady,“ řekl a vystoupil.

Otevřel zadní dveře a vzal si zavazadlo s osobními věcmi.

„Nashle!“ sykl.

„Nashle!“ odvětil Kjelsson a pokračoval ke dveřím tří patrového hotelu.

Tak tenhle hotel tu stojí hodně dlouho, pomyslel si a vstoupil dveřmi dovnitř...

„Dobry večer,“ přivítal ho mladík stojící za pultem zdejší recepce.

„Dobry večer. Měl bych tu mít rezervovaný pokoj na jméno Kjelsson,“ spustil.

„Podívám se,“ zareagoval a podíval se do placatého monitoru.

„Počkám.“

„Ano, vidím to tady. Zde je vaše karta a klíč,“ spustil mladík a položil předměty na pult.

„Děkuji,“ Kjelsson kývl a vyrazil k výtahu.

„Pane Kjelssone, musíte doprava je to v přízemí,“ ozval se znovu recepční.

„Vážně?!“

„Ano.“

„Díky za upozornění,“ pousmál se cizinec se zavazadlem a vyrazil ke svému pokoji.

Jakmile se zabydlel, najedl se, vysprchoval a zalehl do postele. Ještě před tím si pustil televizi, u které stejně usnul.

2. Vindeby, 08:01, 20. února 2018

Kjelsson stál už přede dveřmi, když dorazilo bílé Volvo seržanta Nyströma.

„Nečekáte dlouho?“ vyhrkl seržant.

„Jednu minutu,“ odvětil a nastoupil do vozu.

Vůz se okamžitě rozjel.

„Seznámím vás s Vindeby,“ navrhl a rozjel se do středu města.

„Dobře,“ špitl jsem a upravil si bezpečnostní pás.

Nyström se na něho jen podíval a zřejmě si myslel, proč pasy, jsme přece policie. Podle toho, že sám nebyl připoutaný.

„Zastavím tady,“ pronesl a přesně to udělal.

Zastavil vůz, kde by normální řidič dostal pokutu, pokud by to viděli policisté.

„Jste policista?“ podíval se Kjelsson na něho.

„Samozřejmě,“ pousmál se.

„Tak byste měl jít příkladem,“ ukázal směrem ven. „Tady nebudete stát!“

„No, myslel jsem...“

„...že bychom měli dodržovat zákon stejně jako ostatní? Ano, tak to jste myslel správně. Takže si přeparkujte!“

Nyström se zamračil, ale poslechl.

„Omlouvám se,“ špitl Nyström a zaparkoval vůz na jiném místě. Na místě, které nemělo žádné upozornění zákazu.

„V pořádku,“ kývl spokojeně Kjellsson a vystoupil z vozu.

„Navrhuji...“

Detektiv ho už ale nevnímal. Vylezl ven a nečekal na něho, až se vyhrabe z vozu. Vyrazil rovnou ke květinářství.

„Doženu vás,“ odsekl Nyström.

Možná byl našťvaný, ale až se začne chovat jako představitel zákona, budu ho respektovat. Zatím se moc nepředvedl, pomyslel si Kjellsson.

* * *

Kjellsson vstoupil dovnitř a zastavil se u stojanu s růžemi.

„Hezké růže, na to že je únor,“ poznamenal směrem k prodavači květin.

„Jsou z dovozu,“ odvětil.

„Stejně jako ty orchideje?“ poukázal na barevné orchideje za vysokým stojanem.

„Ty pěstuji doma.“

„Takže jste majitel.“

„Ano.“

„A prodavač v jedné osobě.“

„Ne. Moje občasná prodavačka nepřišla. Zřejmě je nemocná.“

„Jak se jmenuje?“

„Proč bych vám to říkal?!“

„Protože bych to rád věděl,“ odvětil detektiv a vytáhl služební průkaz.

„Stalo se něco?!“

„A mělo by?!“

„Netuším,“ pokrčil rameny. „Ale jestli se mě ptáte na jméno mé prodavačky, která shodou okolností nepřišla do práce, je to podezřelé.“

„Ano, máte pravdu. Je to podezřelé,“ poznamenal Kjelsson. „A to jméno?“

„Eva Bargaen.“

„Fajn,“ pokynul detektiv a postoupil o další krok k dalším orchidejím.

Do krámku vstoupil Nyström.

„Eriku, co se děje?!“ vyhrkl na něho majitel květinářství.

„Tady nový kolega z Vejle vyšetřuje ty dvě vraždy,“ odvětil.

„Znáte se?!“ podíval se Kjelsson na Nyströma a poté na majitele.

„Jistě,“ kývl seržant.

„Tady se zná skoro každý s každým,“ podotkl majitel.

„Vaše jméno?!“ podíval jsem se na květináře.

„Arno Kautes,“ odvětil.

„Děkuji, jsem detektiv Kjelsson, kdybyste potřeboval vědět, kdo s vámi mluvil,“ představil se a odešel z krámku.

Nyström ho následoval. Ještě předtím, než odešel z krámku vedl s Arno Kautesem krátký rozhovor.

„Jaký je další směr?“ zeptal se Nyström, když se objevil venku.

„Tam,“ ukázal Kjelsson a vyrazil.

„Chcete navštěvovat všechny krámy?!“ podivil se seržant.

„Co jste si povídali?!“

„Nic.“

Nyström se zatvářil jako úplný idiot.

„Myslíte si, že jsem blbej!“

„Ne,“ zakroužil hlavou. „Sakra, o co vám jde?!“

„Hrajete si na poldu, jezdíte jako prase, a neumíte ani lhát!“

„Co-co?“

„Jestli si nepřestanete hrát na poldu a budete mi lhát, skončil jste!“

„To mi jako vyhrožujete?!“ pousmál se.

„Oznamuji vám to!“

„Asi jste zapomněl...“

„...a na co?!“ vyhrkl Kjellsson a podíval se mu do očí. „Že jste místní, takže si neporadím?!“

„No, vy...“

„...zavolejte Lunbergovi, že s vámi dělat nebudu!“ vyhrkl.

Pak se otočil a pokračoval dál kolem železářství, V odrazu skleněné výlohy si všiml, že tam Nyström stále stojí. S někým telefonoval.

* * *

Pak se najednou rozeběhl a předal Kjellssonovi svůj telefon.

„Pro vás!“

„Hm.“

„Kjellsson.“

„Lunberg.“

„Mluvil s vámi?!“